

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ Ἀγ. Παντέρων 11 Ὀκτωβρίου 1954 (Π. Ο. Η.)
Ἔτος Θ'. Ἀριθ.—192 — Τμητὴ Φύλλου Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἀγγελοῦ Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΕΣΤΙ ΜΙΑΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΣΜΟΙ

Ὅσοι ἔτυχε νὰ ἐκκλησιασθοῦν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 27 π. μ. εἰς τὸν Ἱερ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Παύλου Πειραιῶς, ἠτύχησαν νὰ ἀκούσουν ἕναν ἀπὸ τοὺς πλέον ἐκλεκτοὺς καθ' ὅλα λόγους τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου κ. Χρυσόστομου. Κατὰ τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν ὁ βαθυστόχαστος ρήτωρ ἀνεφέρθη εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ λεπτότερα, ἀπὸ ψυχολογικῆς κυρίως ἀπόψεως, θέματα. Ἀνεφέρθη εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πίστις πρὸς τὸν θεὸν καὶ ἡ καθ' ὅλα χριστιανικὴ ζωὴ δὲν ἐξασφαλίζει μόνον τὴν οὐρανίαν βασιλείαν διὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν, ἀλλὰ μὲ ὑπερέχουσιν βεβαίως τὴν ἐνόρασιν αὐτὴν, ἐξασφαλίζει συγχρόνως κατὰ τὸν πλέον συγκεκριμένον ἱρόπον, μίαν ἐπίγειον ζωὴν ἀνωτέραν καὶ ὀχι τόσον προβληματώδη, ὅσον καθιστᾷ αὐτὴν ἡ μακρὰν τοῦ Θεοῦ βιοτικὴ σκέψις.

Αἱ γενικαὶ γραμμαὶ τοῦ θέματος ὑπῆρξαν πρὸ παντὸς ἄλλου κανὼν διὰ τοὺς καθ' οἷονδ' ἔπειτα τρόπον κηρύττοντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Κανόνος, συμφώνως πρὸς τὸν ὁποῖον τὸ θεῖον κήρυγμα ἀσφαλῶς ρίπτει βαθεῖας τὰς ρίζας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκούοντος.

Εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν κηρυκτικῶν τὸν θεῖον λόγον χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν τάσιν, νὰ παραμερίζουν καὶ νὰ υποτιμοῦν σχεδὸν ἐντελῶς τὴν παροῦσαν ἐπίγειον ζωὴν, νὰ θέτουν δὲ ὡς μόνον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς πίστεως πρὸς τὸν θεὸν καὶ τῆς συμμορφώσεως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς Χριστ. Θεησεύσεως, τὴν μετὰ θάνατον ἀπόκτησιν τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Βεβαίως, ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ ὑψίστη ἀξία καὶ πρὸς τὴν σωτηρίαν καὶ τὸν ἐξευγενισμόν αὐτῆς πρέπει νὰ τείνουν αἱ κυριώτεραι τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνος ὅμως, ὅστις ἀνέρχεται εἰς τὸ βῆμα διὰ νὰ κηρύξῃ τὸν θεῖον λόγον, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ ψυχὴν καὶ ἀπὸ σῶμα καὶ ἐπομένως ὅτι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν προβάλλονται ἐνώπιόν του ἀ-

νάγκαι καὶ προβλήματα τῶν ὁποίων ἡ λύσις καὶ ἡ ἱκανοποίησις δὲν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς μενοπλεύρου προσπαθείας καὶ ἀφοσιώσεως.

Τὸ σῶμα, καὶ διὰ τοῦτου ἐννοοῦμεν τὴν ἐπίγειον ἐν γένει ζωὴν εἶναι βεβαίως φθαρτὸν καὶ πρόσκαιρον. Τὸ γεγονὸς ὁμῶς ὅτι μέσα εἰς αὐτὸ κατοικεῖ ἡ ψυχὴ καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ ἐκδηλοῦται ἕνα πλήθος τοῦ ψυχικοῦ περιεχομένου, ἀγιάζει τὸ σῶμα καὶ καθιστᾷ αὐτὸ ἀντικείμενον σεβασμοῦ καὶ ἀπολύτου ἐνδιαφέροντος ἐν μέρους τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅσον καὶ οἱ ἱεροὶ αὐτοῦ μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι οὐδεμίαν ἀφήκαν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ τονίσουν τὸ διπλοῦν αὐτὸ καθήκον τοῦ Ἀνθρώπου, νὰ ἐνδιαφέρεται δηλαδὴ οὗτος παραλλήλως πρὸς τὴν ψυχικὴν ἐξύψωσιν καὶ διὰ τὰς ὑλικὰς προϋποθέσεις τῆς ζωῆς χωρὶς βεβαίως νὰ μεταχειρίζεται ἀθέμιτα πρὸς τοῦτο μέσα. Αὐτὸ διεκήρυξεν ὁ Κύριος διὰ τοῦ περιπαλήτου ἐκείνου «ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ»

Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν κοινωνικὴ θεησεύς. Εἶναι ἡ θεησεύς, ἡ ὁποία συγχρόνως πρὸς τὴν ψυχικὴν ἐξύψωσιν ἐξασφαλίζει καὶ τὰς πλέον περιφήμους προϋποθέσεις διὰ τὸν κοινωνικὸν βίον.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὑπῆρξεν, ἂν ὄχι ὁ μοναδικὸς τουλάχιστον ὁ κυριώτερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον πλήθι ἀπιστῶν προσῆλθον εἰς τὴν χριστιανικὴν θεησεύς. Ὁ χριστιανισμὸς μετέβαλλε τὰ ἀμφιδέατρα τῆς Ρώμης εἰς εὐαγγ. ἰδρύματα, τὰ καταγῶγια τῆς ἀμαρτίας εἰς κατακόμβας προσευχῆς καὶ ἀγάπης. Ἀντικατέστησε τὸ μῖσος διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ἀβεβαιότητα διὰ τῆς πλέον σταθερᾶς ἐλπίδος. Τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος μοχλός, διὰ τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ὁ πολὺς λαὸς ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ σοφοὶ καὶ διανοούμενοι τῶν αἰώνων ἠναγκάσθησαν

νὰ ἀναθεωρήσουν τὸ σύνταγμα τῆς θρησκευτικῆς τῶν ζωῆς καὶ νὰ στραφοῦν με ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἰς οὐδεμίαν λοιπὸν στιγμὴν δὲν πρέπει κηρύττοντες τὸν θεῖον λόγον, νὰ παραλείπωμεν νὰ το νίζωμεν ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ πρωτίστως καὶ κατὰ τὸν πλέον συγκεκριμένον τρόπον διαμορφώνει τὴν κοινωνίαν τῆς παρούσης ζωῆς καὶ χαρίζει εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς ζωῆς ἀνωτέραν καὶ ὡραιότεραν. Διότι ὅσο καὶ ἂν ἀπασχολοῦν κάθε ἄνθρωπον μεταφυσικαὶ σκέψεις δὲν πρέπει ὁ κυριώτερον νὰ ἀγνοῇ ὅτι ὁ ἐπίγειος βίος εἶναι τὸ παρὸν τὸ ὁποῖον μᾶς κρατεῖ μέσα του καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ μορφή καὶ τὸ περιεχόμενον ἐξασκεῖ τὴν μεγαλυτέραν ψυχολογικὴν κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ ἡθικοπλαστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ παρούσα ζωὴ γράφει ἐπιφανῆς Ἅγιος πρέπει νὰ εἶναι διὰ τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν τὸ κάτοπρον τῆς μελλούσης.

Ὁ Ἅγιος Σαδὼν, κατέχων ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα καὶ ἀκμάσας περὶ τὸν Ἡ' αἰῶνα εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν σοφὸς ἅγιος, ὅστις τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν τὴν βλέπει πρωτίστως ὡς κατ' ἐξοχὴν παράγοντα μιᾶς ἀνωτέρας ἐπιγείου ζωῆς. «Δὲν ἀγνοοῦμεν—γράφει εἰς περιφημον μελέτην του—ὅτι ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι πρόσκαιρος καὶ ἐν αὐτῇ εἴμεθα ἐφήμεροι ἐπισκέπται. Ὅμως, εἶναι ἀληθῶς δύσκολον νὰ ἀγνοήσῃ τις τὴν ἀξίαν τῆς πίστεώς μας ἔαν προηγουμένως δὲν ἴδῃ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν τῶν χριστιανῶν συνεχῶς ἐκλεπτυνομένην καὶ πληρουμένην διὰ τοῦ πλούτου τῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐδώρισεν καὶ ἐνέπνευσεν ὁ Μέγας δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος».

Τὸ συμπέρασμα ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν σκέψεων εἶναι ὅτι τὸ θεῖον κήρυγμα πρέπει νὰ ἐπιλαμβάνεται τῶν πλέον ἁπλῶν σημείων τῆς ζωῆς, τῶν σημείων ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀμέσως ἀντιλαμβάνεται ὁ ἁπλοῦς ἄνθρωπος.

Τὸ θεῖον Κήρυγμα ἐκάστης κυριακῆς πρέπει νὰ εἶναι τὸ σύνθημα τρόπου τινά, διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δράσιν τοῦ χριστιανοῦ. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς προϋποθέσεις ἐκείνας διὰ τῶν ὁποίων ὁ χριστιανὸς θὰ ἴδῃ εἰς κάθε βῆμα τοῦ καθημερινοῦ βίου τὸν Χριστόν, νὰ ὀδηγῇ τὰ βήματά του. Τὸ σπίτι, τὸ ἐργοστάσιον, τὸ κατάστημα, τὸ σχολεῖον καὶ αὐτὸς ὁ περίπατος πρέπει ὅλα νὰ ἔχουν τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος. Αἱ σχέσεις εἰς τὸν Κοινωνικὸν βίον πρέπει νὰ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας χάριν τοῦ συνανθρώπου. Ἡ κατανόησις καὶ ἡ συγγνώμη πρέπει νὰ εἶναι ἡ συνεχὴς καὶ ἀκοίμητος προσπάθεια τοῦ χριστιανοῦ. Ἐπιβράβευσις δὲ μιᾶς τοιαύτης ζωῆς, πλήρους ἀρετῆς, θὰ εἶναι καὶ ἡ ἀπόκτησις τῆς οὐρανίας βασιλείας.

Ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα, ὁ θεὸς λόγος γίνεται θεὸς τὰς ρίζας του εἰς τὴν ἀνθρώπινην ψυχὴν χειραγωγῶν αὐτὴν κατὰ τὸν πλέον ἀσφαλῆ τρόπον ἐκ τῆς ἀσκήσεως εἰς τὴν ἐπιβράβευσιν.

I.N.K.

Εὐαγγελικὸν Κήρυγμα

Ο ΑΓΡΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΑΣ

Ἐνα κατανυκτικὸν τροπάριον τῆς Ἐκκλησίας μας, ψαλλόμενον εἰς τὴν μνήμην μεγάλων ἁγίων ἀσκητῶν λέγει: «Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς εἰς ἑκάτον τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας καὶ γέγονας φωστὴρ τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασι». Μέσα εἰς τὰς γραμμὰς αὐτὰς διαφαίνεται ὅλη ἡ σκληρὰ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου, ὅλος ὁ ἐπίπονος καὶ αἱματηρὸς ἀγὼν νὰ καταστήσῃ τὸν ἀγρὸν τῆς ψυχῆς του γῆν ἀγαθὴν, ὥστε νὰ βλαστήσῃ εἰς αὐτὴν ὁ πνευματικὸς σπόρος τοῦ Ἐπουρανίου Γεωργοῦ.

Ἐάν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ περιέχῃ τὴν θαυματουργικὴν ἱκανότητα νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον βλαστάνων τὴν οὐρανίαν εὐτυχίαν καὶ μακαριότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπίγειον γαλήνην καὶ ἡσυχίαν, ὁ ἀγρὸς τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ θὰ βοηθήσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποδώσῃ τὴν πλουσίαν καὶ μακαρίστην αὐτὴν καρποφορίαν.

Ρίψατε διαφόρους σπόρους εὐδωκίαν ἀνθέων ἢ ὠφελίμων γεωργικῶν φυτῶν εἰς λεωφόρον ἀσφαλτοστρωμένην ἢ εἰς πέτραν ἢ εἰς περιοχὴν γεράτην ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τσουκνίδας. Ματαίως θὰ ἀναμαίνετε τὴν καρποφορίαν! Ὅσῃν ζωτικότητα, ὁσῇν βλαστικὴν ἱκανότητα καὶ ἔαν περικλεῖθῃ ὁ ριπτόμενος σπόρος, θὰ χαθῇ. Θὰ πατηθῇ ἀπὸ τοὺς διαβάτας, θὰ ξηρανθῇ ἀπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, θὰ ἀποπνίγῃ ἀπὸ τὰς ἀκάνθας.

Ἡ ἰδίᾳ τύχη ἀναμένει καὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀκούσουν ψυχαὶ ἀκαλλιέργητοι, καρδίαι σκληραὶ καὶ ἀδιάφοροι.

Καὶ δι' αὐτὸ παρατηρεῖται ἀκαρπία καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ὀλίγοι, ἐλάχιστοι οἱ ὠφελούμενοι ἐκ τῆς θρησκείας. Ἄγονος καὶ ἀκαλλιέργητος ἡ ψυχὴ! Ἀλλὰ ποῖα γεγονότα τὴν καθιστοῦν τοιαύτην; Τί μεταβάλλει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς πεπατημένην ὁδόν, εἰς λίθον, εἰς περιοχὴν ἀκανθῶν καὶ ζιζανίων;

Ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια! Ὅταν ὁ ἄνθρωπος θεωρῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πάνσοφον, ἐπιστήμονα σπουδασμένον πῶς νὰ καρποφορήσῃ ἡ διδασκαλία τῶν ἀπλῶν ἀλιέων τῆς Γεννησαρέτ; Ὅταν ὁ ἀκροατὴς τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἢ ὁ ἀναγνώστης τοῦ θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ δὲν νοσταλγῇ νὰ δεχθῇ τὸν σωτήριον σπόρον, ἀλλὰ σχολιάζει με δηκτικὴν εἰρωνείαν ἢ με ἐμπάθη σαρκασμὸν τὰ λεγόμενα ἢ τὰ γραφόμενα, πῶς τότε νὰ ὠφεληθῇ; Ὅταν συλλέγῃ λέξεις ἢ φράσεις διὰ νὰ συνθέσῃ σκάνδαλον ἢ νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα, πῶς τότε νὰ καρποφορήσῃ ὁ ἀγρὸς τῆς ψυχῆς αὐτῆς; ψυχὰ ὑπερήφανοι καὶ ἐγωϊστικαί, συνεχίζετε τὸ ἔργον τῶν γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, οἵτινες καὶ τὸν Σωτῆριον λόγον τοῦ

Χριστοῦ μας περιεφρόνουν καὶ τοὺς ἄλλους ἡμπόδιζον νὰ ὤφε'ηθοῦν, καὶ εἶσθε ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ ἑπουρανίου Γεωργοῦ διὰ τὴν ἀκαρπλίαν.

Ἡ δειλία τῆς ψυχῆς! Μετ' εὐλαβείας δέχεται τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἡ δειλὴ ψυχὴ, ἀλλ' εἰς μίαν περίστασιν πειρασμοῦ ἢ δοκιμασίας ἀγανακτεῖ, κατηγορεῖ, τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἐξοργίζεται κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ πόνος θρυμματίσῃ καὶ κονιορτοποιήσῃ ἕν ἀπὸ τὰ εἶδωλα, τότε ὁ συμφεροντολόγος χριστιανός, ὁ πιστεύων διὰ νὰ ὠφεληθῇ οὐκ ὀλίκως, ἐπανάσταται, προδίδει τὰς ἠθικάς του ἀρχάς, συντρίβει τὸν Σταυρὸν καὶ κατακρημνίζει τὸν Ἑσταυρωμένον! Πῶς λοιπὸν εἰς μίαν δειλὴν ψυχὴν νὰ καρποφορήσῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου;

Αἱ μέριμναι! Τεράστιοι ὀγκόλιθοι εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς ψυχῆς μας, πυκνὴ φυτεία ἀκανθῶν καὶ παρασίτων, ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σπόρου, ποῦ ρίπτει ὁ Ἑπουράνιος Γεωργός εἰς τὰς ψυχὰς μας.

Αἱ μέριμναι! ὄχι μόνον αἱ ἀναγκαῖαι, αἱ ἱκανοποιούσαι φυσικὰς καὶ στοιχειώδεις ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πρὸ παντός τὸ πλεθὸς τῶν μεριμνῶν ἐκείνων, ποῦ ἐδημιούργησε ὁ ψευδοπολιτισμὸς τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀποστασίας, ἀλλὰ καὶ ποῦ δημιουργεῖ καθ' ἑκάστην ὁ ἐγωῖσμός καὶ ἡ φαντασιοπληξία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γυναικεῖα φιλαρέσκεια, ἡ δαπανῶσα τεράστια ποσὰ καὶ πολὺτιμον χρόνον· οἱ κοσμικοὶ κῶκλοι, ποῦ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν· τὸ καφφενεῖον· ἡ χαρτοπαιξία· ἡ ἐξαστράπτουσα ἀρχιερατικὴ λιμουζίνα· τὸ πολυτρυχούμενον μεταξωτὸν ράσσον· ἡ τρυφή, αἱ ποικίλαι μορφαὶ τῆς ἡδονῆς· ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν βλαβεράν καὶ ἐπικίνδυνον φυτεῖαν τοῦ ἀγροῦ τῆς ψυχῆς μας, ποῦ συμπνίγει τὸν σπὸρον τοῦ Εὐαγγελίου!

Μὲ θαυμασὶαν παραστατικότητα ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς σχετικὴν ἐρμηνείαν τονίζει τὸν κίνδυνον τῶν μεριμνῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξυπηρετοῦν τὴν τρυφήν, Ἰδοὺ τί λέγει «καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ τὴν τρυφήν ἀκάνθας ἐκάλεσε. Σὺ μὲν γὰρ ἄγνοεῖς, μεθῶν τῷ πάθει, οἱ δὲ ὑγιαίνοντες ἴσασιν (=γνωρίζουν) ὅτι ἀκάνθης μᾶλλον κεντεῖ, καὶ τρυφὴ πλεον ἢ μέριμνα δαπανᾷ τὴν ψυχὴν, καὶ χαλεπωτέρας παρέχει τὰς δόδυνας καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ. Οὐδὲ γὰρ οὕτως ὑπὸ φροντίδος τις πλήττεται, ὥς ὑπὸ πληρομονῆς· ὅταν γὰρ ἀγρυπνίαι, καὶ κροτάφων διατάσεις, καὶ καρηβαρίαι (=πονοκέφαλοι), καὶ σπλάχνων δόδυλαι περιέχωσι τὸν τοιοῦτον, ἐννόησον πόσων ἀκανθῶν ταῦτα χαλεπώτερα. Καὶ καθάπερ αἱ ἀκανθαί, ὅθεν ἂν κατασχεθῶσιν, αἰμάττουσι τὰς κατεχούσας αὐτὰς χεῖρας, οὕτως δὴ καὶ ἡ τρυφή καὶ πόδας, καὶ χεῖρας, καὶ κεφαλὴν, καὶ ὀφθαλμούς, καὶ πάντα ἀπλῶς λυμαίνεται τὰ μέλη, καὶ ξηρὰ δὴ καὶ ἀκαρπός, ἔστιν, ὥσπερ ἡ ἀκάνθα, καὶ πολλῶ μείζονος ἐκείνης λυπεῖ καὶ ἐν τοῖς καιροῖς».

(Ομιλία ΜΔ εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον)

Πῶς λοιπὸν νὰ καρποφορήσῃ εἰς τὴν αἰχμάλωτον ἀπὸ τὴν τρυφήν καὶ τὰς ἡδονὰς ψυχὴν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ;

Ὁ ἀγρὸς τῆς ψυχῆς μας παραμένει ἀκαρπός! Καὶ ἡ τραγικὴ αὕτῃ ἀκαρπία, ἡ ὁποία μᾶς καθιστᾷ ἐνόχους ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὀφείλεται εἰς τὸν ἐγωῖσμόν, τὴν δειλίαν, τὸ θανατηφόρον σύμπλεγμα τῶν ἡδονῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἀδυναμίας. Ἡ ἀπλή καὶ ξηρὰ ιδιότης τοῦ χριστιανοῦ δὲν θὰ μᾶς δικαιώσῃ ἐνώπιον τοῦ Ἑπουρανίου Γεωργοῦ, ὅστις θὰ ζητήσῃ καρποφορίαν τοῦ σπόρου του, τῆς Διδασκαλίας του. «Ὁ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν· ἀλλὰ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου».

Φίλοι ἀναγνώσται

Μία διαρκὴς μετάνοια, μία ἰσόβιος προσπάθεια, μία ἀνύστακτος ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ τῆς ψυχῆς μας θὰ καταστήσῃ αὐτὸν δεκτικὸν τοῦ θεοῦ σπόρου, καὶ θὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀπαιτούμενη καρποφορίαν. «Τὸ ἄγονον τῆς ἐρήμου» μόνον «ταῖς τῶν δακρύων ροαῖς» μεταβάλλεται εἰς γόνιμον καὶ καρποφόρον ἔδαφος· καὶ μόνον «τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς» συλλέγει ὁ Ἑπουράνιος κηπουρὸς τὴν πλουσίαν καρποφορίαν.

Ὅταν τὸ ἄροτρον τῆς κατανύξεως καλλιέργησιν τὴν ψυχὴν, τότε αὕτῃ ἀποδίδει. Ἡ κατάνυξις, ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἀγία ζωὴ, ὁ ἀνύστακτος πόθος τῆς ἀγιότητος, εἶναι τὰ μέσα ποῦ καλλιερгоῦν τὰς ἀπλὰς καὶ ταπεινάς ψυχὰς, καὶ ἀναδεικνύουν αὐτάς, φωστήρας.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ Σ)βρίου 1954, τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.— Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σ)βρίου ἤρχισε λειτουργοῦν κατὰ τὰ ἀπογεύματα τῶν Κυριακῶν καὶ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας, Κυριακὸν Κατηχητικὸν Σχολεῖον με ἀρκετοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας Δημοτικῶν Σχολῶν οἱ ὁποῖοι ὁμοῦ με τὰ κατηχητικὰ μαθήματα μανθάνουν καὶ ἱερὰν ὕμνωδιαν σὺν ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱεροφάντου κ. Γ. Κ. Λαμπρίδου. Τὴν Κυριακὴν τῆς 20 Σ)βρίου μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐγένετο Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ὑπὸ τῶν βουλγάρων σφαγιασθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν κατὰ τὴν ἀπαισίαν περιόδον τῆς κατοχῆς 1941-44 εἰς τὸ ὁποῖον παρέστησαν χήραι καὶ τέκνα ἐκτελεσθέντων Ἑλλήνων. Τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Αἰδεσ. ἱερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι νέου ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ψηφισάντων ἀρκετῶν ἀρρένων ἐνοριτῶν. Ἐκ τῶν ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέχθησαν οἱ ἐξῆς ἐκκλ. Ἐπίτροποι διὰ μίαν τριετίαν. Μιχ. Κ. Ἑλληνίδης, Μιλ. Μ. Κωνίδης, Εὐάγ. Ἀργυριάδης, Δημ. Π. Δημοῦδης, καὶ Κων)νος Μπαξεβανίδης. Εἰς τὸ τέλος εἰς τὸν αὐλόγυρον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ οἱ ἄνδρες ἔχοντες ἐν μέσῳ τὸν ἱερέα τὸν ἐβγαλον ἀναμνηστικὴν φωτογραφίαν.

Μιλτιάδης Μ. Κων)δης

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐκ τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου

Ἐκκλησίας Παλαισημερολογιτῶν κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκριβῶς τὴν ἔνωσιν μετὰ τῆς Μονῆς Κερατέας δὲν στέργουν καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ συντηρητικῆς παρατάξεως ἡμῶν, οἵτινες ἀπὸ τριακονταετίας πιστῶς καὶ εὐδόκως ἀγωνίζονται οὐ μόνον διὰ τὴν τιμὴν καὶ δόξαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τιμὴν καὶ ἀξιοπρέπειαν τῶν προσώπων αὐτῶν, μὴ ἐπιθυμούντων νὰ συμμερισθῶσι τὰς ἐκτρόπους καὶ σκανδαλώδεις πράξεις τῆς Μονῆς Κερατέας, καὶ νὰ ἐνοχοποιηθῶσι καὶ οὗτοι διὰ τὴν κακὴν φήμην αὐτῆς.

Ταῦτα πρὸς γνῶσιν τόσῳ τῶν ὁπαδῶν τῆς παρατάξεως ἡμῶν, τῶν ἐκπροσωπούντων τὴν ἰδεολογίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὅσῳ καὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς μερίδος τῶν Ματθαϊκῶν καὶ Μαριαμιτῶν, τῶν ἐκλαβόντων τὸν ἀγῶνα, ὅχι ὡς ἰδέαν, ἀλλ' ὡς ἐπιχειρήσιν, καὶ ἐκμεταλλευθέντων αὐτὸν κατ' ἀνόσιον καὶ ἐπαισχυντον τρόπον, ἐπαγγελλόμενον, οὐχὶ τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς αὐτῶν.

Ἐν τέλει συνιστῶμεν εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ποιμαντορικὴν κηδεμονίαν διατελοῦντα πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα, ὅπως εὐσχημῶς περιπατῶσι κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον ὡς σοφοί, καὶ ὅχι ὡς ἄσοφοι, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶν, μὴ λησμονοῦντες, ὅτι διαβαίνουσιν ἐν μέσῳ παγίδων, αἷς στήνει πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν ὁ μισόκαλος καὶ ἀρχέκακος Λαίμων, ὅπως συλαγωγῇ τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Ὁμολογουμένως τὰ δεινοπαθήματα ἡμῶν εἶνε πολλά, καὶ αἱ θλίψεις ἡμῶν ἀφόρητοι, ἀλλ' ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ δεόν νὰ μὴ δυσανασχετῶμεν, καὶ γογγύζομεν κατὰ τῆς θείας Προνοίας, τῆς παραχωρούσης ἡμῖν τὰς σκληρὰς ταύτας δοκιμασίας πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς ἡμῶν, εἰδότες, ὅτι αἱ θλίψεις κατεργάζονται τὴν τελειοποίησιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Διὰ τοῦτο δεόν νὰ δεχόμεθα αὐτὰς μετὰ χριστιανικῆς τῷ ὄντι ὑπομονῆς καὶ γλυκερᾶς ἐλπίδος πρὸς τὸν πανάγαθον θεόν, ὃς οὐκ ἐάσει ἡμᾶς πειρασθῆναι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ἡμῶν. Εἰς τὰς τοιαύτας θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας φαίνεται ἡ πίστις καὶ ἡ ψυχικὴ ἀνδρεία τοῦ πιστοῦ καὶ καλοῦ χριστιανοῦ, εἰδότες τὸ «διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Θεός, ὁ παραχωρῶν τὰς δοκιμασίας, θὰ δώσῃ καὶ τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ πειρασμοῦ, ἵνα στέψῃ τὸν γενναῖον ἀγωνιστὴν καὶ στεφανίτην διὰ τοῦ ἐνδόξου τῆς νίκης στεφάνου. Διότι ὅπως κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον ὁ ἀγωγεὺς γινώσκῃ πόσον βάρος δύναται νὰ βαστάσῃ ὁ ὄνος, πόσον ὁ ἡμίονος, πόσον ὁ ἵππος καὶ τὸ φορητὸν ἐπιτίθῃσιν, ἵνα μὴ διὰ τὸ ὑπέρογκον φορτίον λυγίσῃ καὶ γονατίσῃ τὸ φορτωνόμενον ζῶον καὶ πάλιν ὅπως ὁ κεραμεὺς γνωρίζῃ πόσον χρόνον πρόκειται νὰ ἀφήσῃ τὰ σκεύη εἰς τὴν κἀμινον τοῦ πυρός, ἵνα μὴ, πλεόν τοῦ δέοντος μένοντα τὰ σκεύη ἐν τῷ πυρὶ, διαρραγῶσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ ταῦτα, ἐξαγόμενα ἐκ τοῦ πυ-

ρός πρὸ τῆς ἀρκούσης πυρώσεως, ἀχρηστα ὦσι, πολὺ μᾶλλον γινώσκει ὁ παντογνώστης καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς εἰς πόσους καὶ ὁποίους πειρασμοὺς νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν πονηρὸν νὰ ὑποβάλλῃ τοὺς πιστοὺς, ἵνα μὴ φέρῃ αὐτοὺς εἰς ἀπόγνωσην καὶ ἀπελπισμόν, ἀλλ' ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐγκρατείας εἰς τοὺς πειρασμοὺς κατεργασθῇ ὁ πιστὸς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Μικρὸν ὑπομείνωμεν, ἔλεγον καὶ οἱ 40 Μάρτυρες, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἀναδυσώμεθα.

Ἄς ὑπομείνωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν ἱερὸν καὶ ἁγιον ἀγῶνα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ὅσις χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν Μελῶν τῆς Μεγάλης Ἐπιτροπῆς βαίνει ὁλοὲν πρὸς τὰ ἑμπρός, ἀλλὰ μὲ βῆμα σημειωτόν. Τὸ μᾶλλον εὐέλπι καὶ παρήγορον σημεῖον εἶναι, ὅτι ἡ νῦν Ἑθνικὴ Κυβέρνησις ἡ ὑπὸ τὸν ἐνδοξον καὶ Λαφνοστεφῆ Στρατάρχην, ἡρξάτο μὲ τὴν ἀρκούσαν διαφώτισιν τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ τῶν Θεσπευμάτων καὶ τῆς Δικαιοσύνης νὰ δεικνύῃ κατανόησιν τοῦ ἱεροῦ καὶ ὑψηλοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀποβλέπει ὁ ἀγὼν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἐκτορολογίου, ἡ περαιτέρω ἐκκενρότης τοῦ ὁποίου ἐγκυμονεῖ καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως μεγάλους κινδύνους.

Ἄς μὴ ὁμῶς λησμονῶμεν καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ μέγιστα θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εἰσόδωσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, οὐ μόνον ἡ ἐπαγρύπνησις ἡμῶν ἐπὶ τῶν τετιμημένων ἐπάλξεων αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάλογος δαγάνωσις, ἡ συνοχή, ἡ ἀγάπη ἡ σύμπνοια, καὶ ὁ συντονισμὸς τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις, ὡς καὶ ἡ εὐγενὴς ἀμίλλα ἡμῶν εἰς τὸν καλλιστέφανον στίβον τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως καὶ προόδου οὕτως, ὥστε νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς τιμῆς, ἧς ἡξίωσεν ἡμᾶς ὁ Θεός, καταστήσας φρουροὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ ἀμύντορας τῶν σεπτῶν τῆς πατρώας Ὁρθοδοξίας θεσμῶν.

Δώῃ Κύριος ἡμῖν μὲν σύνεσιν ἐν πᾶσι, καὶ τὴν ἐξ ὕψους φώτισιν καὶ ἐνίσχυσιν, εἰς δὲ τοὺς ἡγέτας τῆς Πολιτείας καὶ τοὺς Ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας πνεῦμα εἰρηνικόν, καὶ διαθέσεις εὐμενεῖς, καὶ ἀνταξίας πρὸς τὸ ὕψος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἑθνικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ τοῦ ἱερώδους Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ «Ἄξιον ἔστιν» Βαρυμπόμπης Ἀττικῆς 15)28 7-54.

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ : Δοθέντος ὅτι ἡ χειροτονία ἐπισκόπου εἶναι ἐπέκτασις καὶ ἐπισημάνωσις τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καὶ τελεῖται ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισμένων οὐσιαστικῶν προϋποθέσεων. οἷκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἡ παράλειψις τῶν προϋποθέσεων τούτων ἐπηρεάζει τὴν ἐγκυρότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καὶ καθιστᾷ ἀνενέργητον τὴν ἐπέκτασιν καὶ παρακαλᾷ τὴν ὑπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος χορήγησιν ἐδικῶν χαρισμάτων, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἐπισκοπικῶν καθηκόντων. Αἱ προϋποθέσεις αὗται δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ ΠΑΛΑΙΟΘΕΟΤΟΛΟΓΙΤΩΝ

Υπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐννέα παραγράφων τῆς ὑπ' ἀριθ. 77δ)613 τοῦ 1951 ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας κατεδείχθη, ὅτι τὸ παλαιομερολογιτικὸν ζήτημα ἐν Ἑλλάδι ἐδημιούργησεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1924 διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς γενομένης τότε μονομερῶς ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, πρὸς συγκάλυψιν δὲ τῆς ἐκ τῆς ἐνεργείας τῆς ταύτης ἐπελθούσης ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως μεταξύ τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν μετέρχεται διωγμούς κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν καὶ συνιστᾷ εἰς τὸν τύπον ν' ἀποφεύγη τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δημοσίαν συζήτησιν.

Ἦδη θὰ ἐλεχθῇ τὸ περιεχόμενον τῆς δεκάτης παραγράφου τῆς ἐγκυκλίου τῆς ταύτης, ὅπερ ἐπὶ λέξει ἔχει οὕτω: «Τέλος ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπευθύνεται πρὸς πάντας τοὺς διαχειριζομένους τὰ κοινά, ὡς καὶ πρὸς πάντας τοὺς περιβεβλημένους οἰανδήποτε κρατικὴν ἐξουσίαν καὶ, ἐπικαλουμένη τὴν ὀφειλομένην ἀγάπην πρὸς τὴν μητέρα ὄλων ἡμῶν Ἐκκλησίαν, παρακαλεῖ, ὅπως, μμούμενοι τὸ παράδειγμα τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς σκεπτομένης καὶ δρώσης Κυβερνήσεως ἐν τῇ γενικωτέρᾳ ἢ τῇ ἐπὶ

τύποι, διότι ἀποβλέπουν: α) Εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ἀπαραιτήτων καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ ὁποψηφίου εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν αξίωμα β) Εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ ἀδιαβλήτου τῆς ἡθικῆς τοῦ ζώῃς, διότι δὲν ἀποκλείεται, φθόνῳ διαβόλου καίτοι ἐξ ἀρχῆς ὄξιος νὰ περιέπεσε εἰς θανάσιμα σφάλματα. ἀναστέλλοντα τὴν ἐνέργειαν τῆς Θ. Χάριτος (νεωτέρα τρόπον τινὰ συμμάρτυρία διὰ τὸ ἐπισκοπικὸν αξίωμα) γ) Εἰς τὴν σύστασιν τῶν ἀπαραιτήτων ἐξωτερικῶν συνθηκῶν (ὁράτων σημείων) δι' ὧν θὰ τελεσιουργηθῇ ἡ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου» καὶ ὅπως ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τέλειον τὸ Βάπτισμα, ἐὰν δὲν πραγματοποιηθῇ ἡ τριση καταδύσεις καὶ ἀνάδυσις τοῦ βαπτιζομένου, οὕτω δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ πλήρης (καὶ ἐπομένως παραμένει ἀνὸπαρκτος) ἡ χειροτονία ἐπισκόπου, ἐφ' ὅσον δὲν συμπαρίστανται τρεῖς ἢ τουλάχιστον δύο ἐπίσκοποι. Λόγῳ λοιπὸν τῆς σοβαρότητος τῶν προϋποθέσεων αὐτῶν, περιεβλήθησαν αὐταὶ μετὰ συνοδικὸν κύρος καὶ διευρώθησαν εἰς κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν ὁποίων ἡ ἀθέτησις συνιστᾷ παράβασιν, ἐπισείουσιν ἐκκλησιαστικὰς κυρώσεις καὶ ποινὰς κατὰ τοῦ παραβάτου. Οἱ κανόνες δὲ οὗτοι, τοὺς ὁποίους δύναται τις νὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ Πηδαλίῳ μετὰ τῶν σχετικῶν ἐρμηνειῶν καὶ παραπομπῶν, εἶναι οἱ ἑξῆς: Δος Ἀπαστολικός, Δος τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς, Γος τῆς ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς. Ἰθος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Τοπικῆς, Ἰβος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ 5ος τῆς ἐν Σαρδικῇ. Ἐξ αὐτῶν ὁ Ἰθος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκφράζων τὴν κρατοῦσαν κατάστασιν καὶ τὴν ἐπικρατήσαν ἀρχὴν διακελεύει μεταξύ ἄλλων: «Εἰ δὲ ἄλλως παρὰ τὰ ὁρισμένα γιγνοίτο, μηδὲν ἰσχύειν τὴν χειροτονίαν».

Ἐπομένως αἱ προϋποθέσεις αὐταὶ συνιστοῦν οὐσίαν ἀποτελοῦσαν δόγμα: αἱ δὲ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐμποδίζουν ἡμᾶς καὶ νὰ συζητήσωμεν ἀκόμη ἐπὶ τῆς παραβάσεως τῶν ἐκνόμων καὶ ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν τοῦ πτωχεύοντος Ἐπισκόπου Ματθαίου.

μέρους εἰς ἐκάστην περίπτωσιν ἀντιμετωπίζει τοῦ παλαιομερολογιτικοῦ ζητήματος, κατευθύνονται ὑπὸ τοῦ γενικωτέρου τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντος καὶ προφυλάττωσι τοὺς ἀφελῶς καὶ καλοπύστως ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον ἀπὸ παντὸς ὁθενδήποτε προερχομένου καὶ εἰς οἰονδήποτε σκοπὸν ἀποβλέποντος ἐκμεταλλευτοῦ».

Ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς παραγράφου ταύτης προκύπτει, ὅτι οἱ ὑπογράφοντες τὴν ἀνωτέρω μνημονευομένην Συνοδικὴν ἐγκύκλιον νεώτεροι Νεομερολογῖται σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς διαχειριζομένους τὰ κοινά, καὶ περιβεβλημένους οἰανδήποτε κρατικὴν ἐξουσίαν.

Ἐκ τούτου παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ κοῖτοι εἶναι οὗτοι, οἱ ὁποῖοι διαχειρίζονται τὰ κοινὰ καὶ εἶναι περιβεβλημένοι κρατικὴν ἐξουσίαν. Καὶ ἡ μὲν ἐξουσία κατὰ τὸ Σύνταγμα εἶναι ἡ νομοθετικὴ, ἡ ἐκτελεστικὴ καὶ ἡ δικαστικὴ. Ἐκ τούτων, αἱ μὲν δύο πρῶται ἐνεργοῦνται καὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως διὰ τῶν ὑπουργῶν, ἡ δὲ δικαστικὴ ἐνεργεῖται μόνον διὰ τῶν δικαστηρίων καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν ἐκτελοῦνται ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως. Κατ' ἀκολουθίαν, διαχειρίζονται τὰ κοινὰ καὶ εἶναι περιβεβλημένοι μετὰ κρατικὴν ἐξουσίαν, ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Ὑπουργοὶ δι' ὅλας τὰς κρατικὰς ἐξουσίας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πάντες οἱ κατὰ τὰς ἀρμοδιότητας τῶν Ὑπουργείων δημόσιοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρεταί, μηδὲ καὶ τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν τοιούτων ἐξαιρουμένων. Συνεπῶς, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους αὐτοὺς γενικῶς, πλὴν τῶν Ὑπουργῶν, ἐνεργοῦντων, οὐχὶ μεμονωμένως ὡς Ὑπουργοί, ἀλλὰ συλλογικῶς ὡς Κυβέρνησις καὶ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον. Ἐξαιρεῖ δὲ τοὺς Ὑπουργούς, ἐνεργοῦντας συλλογικῶς ὡς Κυβέρνησις, διότι τὴν Κυβέρνησιν θέλει νὰ ἐμφανίσῃ ὡς παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν, ὡς σκεπτομένην καὶ δρῶσαν ἐθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς. Καὶ ἀσφαλῶς ἐν προκειμένῳ θὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ σκέψις καὶ δρᾶσις τῆς τότε Κυβερνήσεως ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπὸ τοῦ τότε Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὑπ' ἀριθ. 45)1951 Πράξις περὶ διωγμῶν τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Καὶ ἡ μὲν Πράξις αὕτη ἐκρίθη διὰ δύο ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὅτι στερεῖται ἐκτελεστοῦ χαρακτήρος ὡς ἐκδοθεῖσα ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν δύναται τοιαύτη ἐνέργεια ν' ἀποτελῇ παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Ἱερά Σύνοδος μετ' οὐ πολὺ ἐλαστικῆς τὸ ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως Ἑλληνικὸν Κράτος ὡς ληστρικὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐπεδιώχθη ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀκτημόνων Ἑλλήνων δι' ἀκαλλοτριώσεως καὶ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ὁπότε δύναται πᾶς τις νὰ κρίνῃ, ποία πρέπει ν' ἀποτελέσῃ παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν. Ἡ Κυβέρνησις, ἀποφασίζουσα παρανόμως τοὺς διωγμούς κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν, ἡ ἡ Ἱερά Σύνοδος, χαρακτηρίζουσα τὸ Κράτος ὡς ληστρικὸν διὰ τὴν δι' ἀκαλλοτριώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων ἀποκατάστασιν Ἑλλήνων ἀκτημόνων;

Ἡ Ἱερά Σύνοδος παρακαλεῖ ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερομένους ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι καὶ τοῦ κατωτάτου ἐν τῇ κρατικῇ Ἱεραρχίᾳ λειτουργοῦ, ὅπως

κατὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος κατευθύνονται ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τῆς Πατρὸς καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ προφυλάττουσι τοὺς ἀφελῶς καὶ καλοπίστως ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον ἀπὸ παντός ἐκμεταλλεστοῦ μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῆς τότε Κυβερνήσεως.

Ἀηλαδή, ἡ Ἱερά Σύνοδος παρακαλεῖ τοὺς ἀνωτέρω ἀναφερομένους δημοσίους λειτουργοὺς, ὅπως καὶ οὗτοι κατὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος ἐνεργῶσι μιμούμενοι τὴν Κυβέρνησιν. Καί, ὅπως ἡ τότε Κυβέρνησις προσέβη παρανόμως εἰς τὴν ἐκδόσιν τῆς 45)1951 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως διὰ τὴν διώξιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οὕτω καὶ οἱ ἀνωτέρω κρατικοὶ λειτουργοὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐνεργῶσι παρανόμως ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι οὕτω προφυλάττουσι τοὺς ἀφελῶς καὶ καλοπίστως ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον ἀπὸ παντός ἐκμεταλλεστοῦ, ἐνῷ ἐν τῇ πραγματικότητι, ἐφ' ὅσον θὰ μιμῶνται τὴν τότε Κυβέρνησιν, παρανόμως ἀποφασίσασαν τοὺς διωγμοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, θὰ συμβάλλωσι καὶ οὗτοι εἰς τοὺς παρανόμως ἀποφασισθέντας διωγμοὺς τούτους.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων προκύπτει ὅτι καὶ ἡ ἐλεγχομένη αὕτη παράγραφος τῆς περὶ ἧς πρόκειται Συνοδικῆς ἐγκυκλίου δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ πράγματα καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ὅσον ἡ Συνοδικὴ παράκλησις πρὸς τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς νὰ μιμῶνται τὴν ἀποφασίσασαν διωγμοὺς κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τότε Κυβέρνησιν ἐν τῇ γενικωτέρᾳ ἢ μερικωτέρᾳ ἀντιμετώψει τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος βλάπτει καὶ δὲν προφυλάσσει τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον, ὅπερ μάλιστα οὗτοι ἀκολουθοῦσιν οὐχὶ ἀφελῶς καὶ καλοπίστως, ἀλλὰ μὲ θερησκευτικὴν συνείδησιν καὶ πίστιν, ὥς ἄλλως ἠκολούθησαν αὐτὸ μέχρι τοῦ 1924 καὶ πάντες οἱ γενόμενοι ἔκτοτε νεώτεροι Νεοημερολογίται σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς διὰ τῆς ὑπ' αὐτῶν γενομένης μονομερῶς ἀντικανονικῆς καὶ παρανόμου ἀλλαγῆς τοῦ ἀπ' αἰώνων ἰσχύοντος διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θέλει ἐλεγχθῇ καὶ ἡ τελευταία παράγραφος τῆς ἀνωτέρω Συνοδικῆς ἐγκυκλίου.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΛΕΙΟΝ ΜΙΜΗΣΕΩΣ

Κατόπιν τῆς κοινοποιήσεως ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ἀγίου Προέδρου ἡμῶν τῆς 15-9-54, διάφορα παραρτήματα ἡμῶν ἐρχόμενα συνεπικουρα ἠῤῥησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν μέχρι τοῦδε ἀποσταλλομένων φύλλων τῆς ἐφημερίδος μας οὕτως 1) τὸ Παράρτημα Δράμας τῇ αἰτήσῃ τοῦ αἰδ. ἱερέως αὐτοῦ κ. Μιχαήλ Σαββοπούλου ἀπὸ 20 τὰ ἠῤῥησεν εἰς 60 2) Τὸ Παράρτημα Κορίνθου ἀπὸ 20 εἰς 50 3) Ἡ Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Μηνᾶ Ἀμφιάλης Πειραιῶς ἀπὸ 40 εἰς 60. Εὐχαριστοῦμεν ἀπερίως τοὺς ἀνω ἀδελφοὺς καὶ πατέρας ἡμῶν ἐρχόμενοι ὅπως τὸ παράδειγμα τοὺς ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλα παραρτήματα.

Ἡ ἀνωλογοῦσις ἐκ τῶν πατέρων

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸ τρίτον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀποσταλλείας ἡμῖν συνεργασίας παρὰ τοῦ π. Ἀθ. Γεροσταθοπούλου.

Τὸ ἀειπαρθένον τῆς κ. θεοτόκου

(Ἐκ τοῦ Μ. Ἀθανασίου)

7α'. Ἡ γέννησις τοῦ ἀνθρώπινου λόγου.

Ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου διπλὴν ἔχει τὴν γέννησιν, καὶ ἐν δύο φοραῖς γεννᾶται μίαν μὲν φορὰν γεννᾶται ἐκ τῆς ψυχῆς, εἰέραν δὲ ἀπὸ τῶν χειλέων. Καὶ γεννᾶται μὲν ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐνθυμηθῇ τις εἰπεῖν τι. Ἡ γὰρ ἐνθύμησις πρώτη γέννησις λέγεται τοῦ λόγου, ἐπεὶ ἐνθυμεῖται τοῦ εἰπεῖν ἐκείνον τὸν λόγον· οὐ λέγει τοῦτον διὰ τῶν χειλέων, ἀλλὰ φυλάττει τοῦτον τὸν λόγον ἡ ψυχὴ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς· καὶ ἔστιν ἡ ἐνθύμησις ἐκείνη πρώτη γέννησις τοῦ λόγου ἀπὸ τῆς ψυχῆς. Ὅμως, κἂν γεννηθῇ ὁ λόγος ἀπὸ τῆς ψυχῆς, πρώτην γέννησιν ὅταν ἐνθυμηθῇ αὐτὸν ἡ ψυχὴ, ἀλλ' οὐ φανεροὶ αὐτόν, ἀκμὴν δὲ φυλάττει αὐτόν. Ὅταν δὲ θελήσῃ τοῦ φανερώσαι αὐτόν, τότε γεννᾷ αὐτόν ἐκ τῶν χειλέων. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐκ τῶν χειλέων δευτέρα γέννησις τοῦ λόγου, αὐτὴ φανεροὶ τὸν λόγον ἐν τοῖς πᾶσι καὶ οὐκ ἔτι λοιπὸν ὁ λόγος ἀφανὴς λέγεται, ἀλλ' ἐμφανής. Ὅταν δὲ γεννηθῇ ὁ λόγος διὰ τῶν χειλέων, τότε οἱ πάντες ἀκούουσιν αὐτόν, καὶ φανερός γίνεται τοῖς πᾶσι· καὶ λέγεται αὕτη ἡ γέννησις, ἡ διὰ τῶν χειλέων, δευτέρα γέννησις τοῦ λόγου. Ὅστε δύο εἰσὶν αἱ γεννήσεις τοῦ λόγου ἡμῶν· μία μὲν ἐκ τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐνθυμηθῇ τις τοῦ λαλῆσαι τὸν λόγον πᾶσιν ἀνθρώποις, ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῶν χειλέων φανέρωσις τούτου, ἥτις καὶ δευτέρα γέννησις λέγεται. Μάνθανε ἀκριβῶς.

8β'. Αἱ δύο γεννήσεις τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Μάνθανε οὖν ἀκριβῶς, ὅτι, ὥσπερ ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου, δύο γεννήσεις ἔχει, μίαν ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ ἄλλην ἐκ τῶν χειλέων, οὕτω καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος δύο γεννήσεις ἔχει, μίαν ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ἥτις καὶ πρώτη καὶ αἰδῖος γέννησις λέγεται, καὶ ἑτέραν ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς αἰιπαρθένου Μαρίας, ἥτις καὶ δευτέρα γέννησις λέγεται. Καὶ ὥσπερ ὁ λόγος ἡμῶν, κἂν γεννηθῇ τὴν πρώτην γέννησιν ἐκ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ὅμως ἀφανής ἐστι, καὶ οὐ φανεροῦται, ἀλλὰ πάλιν μετὰ τὴν γέννησιν μένει ἐν τοῖς ψυχικοῖς κόλποις· οὕτω καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, κἂν καὶ ἐγεννήθῃ πρὸ τῶν αἰώνων ἐκ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἀλλ' οὐκ ἐφανεροῦτο ἐν τοῖς ἀνθρώποις· παρέμεινε δὲ πάλιν ἐν τοῖς κόλποις τοῖς Πατρικοῖς. Καὶ ὥσπερ ὁ ἡμέτερος λόγος, ὅταν βουληθῶμεν, γεννᾶται ἐκ τῶν χειλέων ἡμῶν, καὶ φανεροῦται ἐν ὅλοις τοῖς ἡμῖν πλησιάζουσιν· οὕτως καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, ὅταν εὐδόκησεν, ἐγεννήθη ἐκ τῶν χειλέων τῶν Προφη-

τῶν, καὶ ἐκ τῆς πανάγου Μαρίας, καὶ τότε γέγονε φανερός ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Ὡς γὰρ φανεροῦται ὁ ἡμέτερος λόγος γεννηθεὶς ἐκ τῶν χειλέων ἡμῶν, οὕτω δὴ καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος γεννηθεὶς ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐφανερώθη πάση τῇ κτίσει, καὶ οἱ πιστεύσαντες αὐτῷ σώζονται. »

9γ'. Σύγκρισις τοῦ ἀχωρίστου τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ θείου Λόγου ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων.

Καὶ ὥστε ὁ ἡμέτερος λόγος, γεννηθεὶς ἐκ τῶν χειλέων ἡμῶν, ὅταν ἀπ' αὐτῶν τῶν χειλέων γεννᾶται, οὔτε ἀπὸ τῆς ψυχῆς λείπει, οὔτε ἀπὸ τῶν ἰδίων χειλέων γε τε ἀπὸ τῶν ὧτων τῶν ἀκουόντων, ἀλλ' ἐνὶ καὶ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τοῖς χείλεσιν ἡμῶν, καὶ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀκουόντων καὶ οὐ λείπει ποθὲν, κἄν καὶ χίλιαι χιλιάδες ἀκούσῃσι τὸν λόγον, οὐκ ἐλαττονοῦται ὁ λόγος, ἀλλ' αἰεὶ ἡμῖν πληρέστερος ἦν.

Οὕτως καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, κἄν καὶ ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, καὶ ἐκ τῶν χειλέων τῶν Προφητῶν, ἀλλ' οὔτε ἀπὸ τοῦ Πατρὸς ἔλλειπεν, οὔτε τῆς σαρκὸς, οὔτε ἀπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἀπὸ ὅλης τῆς κτίσεως, ἀλλὰ πανταχοῦ παρὼν, καὶ οὐκ ἡλαττονήθη, ἀλλὰ πληρέστερος ἦν.

Καὶ οὕτως καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου, ὅτι διπλὴν ἔχει τὴν γέννησιν, μίαν ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ μίαν ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ἡ μὲν ἐκ τοῦ Πατρὸς προαιώνιος, ἡ δὲ ἐκ τῆς σαρκὸς, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ὥστε καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος, πρῶτον γεννᾶται ἀπὸ τῆς ψυχῆς, καὶ τότε ἐκ τῶν χειλέων. Καὶ τοῦτο περὶ τῶν δύο γεννήσεων τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ» (Μ. Ἀθ. 4780).

10 Ἐρώτ. ε'. Πι τὸ κοινὸν τῆς ἀγ. Τριάδος; Ἀπόκρ. Κοινὸν ἡ φύσις· κοινὸν τὸ ἀναρχον· κοινὸν ἡ δύναμις, ἡ ἀγαθότης, ἡ σοφία, ἡ δικαιοσύνη. Πάντα γὰρ ἐξ Ἰσοῦ ἔχει ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πλὴν τῶν ἰδίων αὐτῶν. Ἰδιον γὰρ τοῦ μὲν Πατρὸς τὸ ἀγέννητον, τοῦ δὲ Υἱοῦ τὸ γεννητὸν, τοῦ ἀγ. Πνεύματος, τὸ ἐκπορευτὸν.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ Ι ΑΓΩΝΟΣ

Φανή Μάρθα 20 δρχ. Μαρίνα Γκριτζαλιάνη 40 δρχ. Ν. Πίτσος 10 δρχ. Γλυκερία Μαιτσόγλου ἀπὸ εἰσπραξεῖς Γ.Φ.Τ. 70 δρχ., Φωτεινὴ Κοζομάνη 12 δρχ., Γεωργ. Κοντοπούλου 6 δρχ., Κλεάνθη Ἀλεξάνδρου ἀπὸ εἰσπραξεῖς Γ.Φ.Τ. 120 δρχ., Ἱεροῦ Νασὺ Ταξιαρχῶν Ν. Ἰωνίας 200 δρχ. Γερόντ. Κουβελᾶ ἀπὸ εἰσπραξεῖς Γ.Φ.Τ. 460 δρχ. Αἰκατ. Θεολογίτου 30 δρχ.

ΕΙΔΗ ΧΡΥΣΟΧΟΪΑΣ

Κατασκευὴ Ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν. Εἰκόνες, κανόλια, ἐπιχρυσώσεις, ἐπαργυρώσεις καὶ πάντα τὰ εἶδη τῆς χρυσοποιτικῆς Διακοσμητικῆς. Εἰλικρινὲς ἔργασίᾳ παρὰ τῷ ὁμόφρονι ἀδελφῷ: κ. Γεωργίῳ Κ. Γαλάνη, Ἀχαρνῶν 91.—Ἀθήναι.

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος
Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 83.—Ἀθήναι

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1955

Καὶ πάλιν ὁ εὐλαβίστατος μοναχὸς καὶ ἀκαταπόνητος τοῦ Ἀγῶνος στρατιώτης Ἀντώνιος Μουστακάς φιλοτέχνησε τὴν ὕλην τῶν ἡμερολογίων τοῦ 1955. Πρόκειται περὶ ἐργασίας πρωτοτύπου καὶ ψυχοφειλοῦς. Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡμεροδείκται· εἶναι πρακτικοὶ ὁδηγοὶ εἰς τὰ καθημερινὰ προβλήματα τοῦ χριστιανοῦ.

Τὰ ἡμερολόγια 1955 θὰ διατεθῶσιν μόνον κατόπιν παραγγελίας τῶν Παραρτημάτων καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τιμὴ ἡμεροδεικτῶν τοῖχου Δρχ. 6.—

» » τσέπης » 2.—

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς σπεύσουν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡτῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης καὶ Ἑθνεκῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας.

Πρὸς τὰ μέλη τοῦ τε Κέντρου καὶ Παραρτημάτων αὐτῆς.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι τὸ Περιοδικόν μας «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», εἰναῖδργανον τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου, διοικεῖται καὶ διευθύνεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις διορίζει τὸν τε Διευθυντὴν καὶ Συντάκτα τοῦ Φύλλου.

Συνεπῶς διὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ περιεχόμενον τοῦ Φύλλου ν' ἀποτείνεσθε εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ἵνα λαμβάνητε τὰς σχετικὰς ἀπαντήσεις.

Διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δημ. Κυριακόπουλος

Γεώρ. Τζιμόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ὑπὸ τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων παρατημάτων καὶ συνδρομητῶν μας ἐλήφθησαν τὰ κάτωθι ποσά:

Παραρτημα Πάριου 130 δραχμαί, Σπάτων 120 δρχ. Μεσορρόπης Παγγαίου 1000 δρχ., Μόλου Λαμίας 80 δρχ. Νασούσης 450 δρχ., Αἰγίνης 120 δρχ., Ν. Ἰωνίας 100 δρχ. Ἐπανομῆς 800 δρχ., Μενιδίου 15 δρχ., Δημοσθένους Γαλκίας—Βόλος 60 δρχ., Παρασκευῆ Κωνσταντίας—Περισσῆς 30 δρχ., Γεώργιος Φακίλης—Λαμία 30 δρχ., Γεώργ. Φακίλης U.S.A. 120 δρχ., Γεωργία Πονηράκου—Μαγνησίον 15 δρχ., Μαρία Χατζηνικολάου—Παιραιῶς 15 δρχ., Νικόλαος Τζιασιτούδης—Λάρισα 30 δρχ., Γρηγόριος Τροχαλάκης—Ἡράκλ. Κρήτης 30 δρχ., Ἱερ. Χαράλ. Σταματάκης—Ἡράκλ. Κρήτης 10 δρχ., Γλυκερία Μαιτσόγλου ἐνταῦθα 20 δρχ., Αἰκατερίνη Παπαγγελῆ ἐνταῦθα 15 δρχ., Ἰωάννης Καραχάλιος ἐνταῦθα 55 δρχ., Θεόδωρος Κουτσουποδιάτης Κέρκυρας 60 δρχ., Ἰ. Μονή Ἀγ. Ἀσπερίου—Κορυδαλὸς 50 δρχ., Βλάγγελος Πονηρός Χίος 60 δρχ., Ἰωάν. Κεφάλας Χίος 15 δρχ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Νέαι ὑπερβασίαι

Καθ' ἃ μᾶς κατήγγειλαν ἀξιόπιστοι μάρτυρες εἰς τὸ χωρίον Μπάλλα Ἀγτικής συνέβησαν τὰ ἐξῆς τραγικά γεγονότα εἰς βάρος τῆς ὁρθοπευτικῆς μας ἐλευθερίας. Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ (τὸ ὁποῖον ἐν τῷ συνόλῳ του σχεδὸν κατοικεῖται ἀπὸ παλαιοσημερολογίτας) ὑπάρχει εἰς μικρὸς ταύσας. ἄνθρωποι εἰς τὸ μονῆριον τῆς μοναχῆς Ἀκακίας. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐτελείτο ἡ θεία λειτουργία πρὸς ἀνακούφισιν τῶν διωκομένων χριστιανῶν. Ἐν τῷ γεγονότι αὐτοῦ ἐθορυβήθη ὁ ἱερεὺς τῆς Σταμάτας, φοβούμενος ὡς φαίνεται μείωσιν τῶν προσφορῶν καὶ τυχηρῶν του καὶ μισῶν ἀντιχριστιανικώτατα τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὰς παραδόσεις, ἐπιστρατεύσας ἀστυνομικὴν δύναμιν ἐπολιόρκησε τὸ Ναῦριον. Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις ἤξιώσε τὴν ἀπογύμνωσιν τοῦ ναύτου ἐν τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ λοιπῶν ἐν τῷ ἱερῷ βήματι σκευῶν. Ἐν τῷ ἱερῷ ὁμοῦς βήματι ἐπῆρχε καὶ ὁ Ἅγιος Ἄρτος. Μία παρατυχοῦσα μοναχὴ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου ἤρνήθη νὰ τὸ σηκώσῃ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τραπέζῃ. Καὶ τότε τὰ ὄργανα τοῦ χριστιανοῦ ἱερέως (!) μὲ ἀσθηρότατον τόνον ἤξιωσαν ἀπειλοῦντα: «Ἡ τὸ σηκώνετε ἢ τὸ πετάμε στὸ ρέμα!» Καὶ θέλομε μετὰ νὰ προσδεύσῃ ἡ πατὴρ μας!

Ὁ Πολιούχος τῶν Ἀθηνῶν

Μετὰ τὴν εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἐμιλίαν τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου μία σκιὰ τὸν ἡκολούθησε σεβαστῶς μέχρι τοῦ καταλύματός του. Ἦτο ἓνας ἔνδοξος Ἀθηναῖος, κατέχων ἐπίσηλον κοινωνικὴν θέσιν. Ἦτο ὁ Διονύσιος, ὁ Ἀρεοπαγίτης. Ἡ διπέρροχος αὕτη φιλοσοφικὴ διάνοια, ὁ ἀειγυγὸς αὐτὸς ὑπουργὸς τῆς Θεμίδος ἀφ' ἧς ἐνεκολιπώθη τὴν χριστιανικὴν πίστιν παρουσίασε μίαν ζωὴν Ἀγίαν καὶ Ἀγγελικὴν, καταναλώσας ὅλας τὰς δυνάμεις του εἰς τὴν ὑπεράσπισιν καὶ προαγωγὴν τῆς χριστ. πίστεως.

Ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐτίμησε καὶ τὸν τιμᾷ ὡς Ἅγιον. Τὰ δὲ συγγράμματά του «περὶ τῶν θείων ὀνομάτων» καὶ περὶ «οὐρανίου ἱεραρχίας» μαρτυροῦν τὸ βάθος τῆς Ἀγίας καὶ πραγματικῆς οὐρανίας γνώσεώς του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἶναι ὁ Πολιούχος τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ ἀσθάνεται ἄραγε ἡ νέα Βαβυλὼν, ἡ ὁποία τιμᾷ περισσότερο τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶ καὶ ἡ ὁποία περιορίζει τὸν πρὸς τὸν Πολιούχον σεβασμὸν εἰς μίαν μόνον θεαματικὴν λιτανεῖαν; Ἡ ζωὴ τῆς πόλεώς μας, τῶν κατοίκων τῆς, ἢ ζωὴ τῆς πρωτευούσης τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἐπιθυρίαν τοῦ πολιούχου τῆς;

Ἀεφέλεια Γεβελία

Κάθε χριστιανὸς, κάθε σπῆν, κάθε χριστιανικὴ οἰκογένεια πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ: 1) Τὸν «Μέγαν Συναξαριστὴν», 2) Τὸν «Πολύτιμον Θεσσαυρὸν Μετανοίας». Διδάσκουν, ὠφελοῦν, δμιλοῦν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Ἐκδότης Μοναχὸς Βίκτωρ Ματθαίου. Γιατρέκου καὶ Μ. Ἀλεξάνδρου—Ἀθῆναι.

Ἐπιστημονικαὶ πραγματεῖαι

«Μελέται Οἰκογενειακοῦ Δικαίου» ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ ἐλλογιμώτατος κ. Δημ. Παυλῆς, Δυναστεὺς ὑπάλληλος, καὶ πολῦτιμον Λιουκηνικὸν ἐτέλεχος τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματός μας ἐξέδωκε νομικὴν μελέτην, τὴν ὁποίαν διακρίνει ἐπιστημονικὸν βάθος καὶ σαφήνεια. Εἶναι πολῦτιμος συμβολὴ εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἡθικοκοινωνικοῦ φαινομένου, τῆς Οἰκογενείας. Οἱ ἐπιθυμούντες ἄς ἀπευθυνθοῦν: Δημ. Παυλῆν, Μαυρομαρδάτου 103—Βόλος.

Μία ἐπεξηγήσις

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἀνεγράφη σχόλιον ἐπὶ τῆς ἀνάγκης Πανορθόδοξου Συνόδου διὰ τὴν συζήτησιν τοῦ προτεινομένου νεωτέρου ἡμερολογίου. Τὰ πορίσματα μὲς τοιαύτης Συνόδου τότε καὶ μόνον θὰ εἶναι ἀποδεκτά, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιστρατεύονται πρὸς τὰ ὅσα οἱ Ἅγιοι πατέρες ἐδογματίσαν καὶ θεοπνεύστως διατύπωσαν εἰς τὰς ἐπτὰ Ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς πρώτης Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐδμελιώθη τὸ αἰώνιον Πασχάλιον, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσυμβίβαστον τὸ προτεινόμενον ἡμερολόγιον, ἡ τοιαύτη Σύνοδος (οὐχὶ Οἰκουμενικὴ ἀλλὰ Πανορθόδοξος) θὰ πρέπει ἀσζητητῶς νὰ ἀπορρίψῃ. Ἄλλως δὲν θὰ πρόκειται περὶ Πανορθόδοξου Συνόδου, ἀλλὰ περὶ Συνεδρίου, ὑπενθυμιζοντος Φλωρεντίαν, Ἐβαντον καὶ λοιπὰ αἰρετικὰ κακοκινήματα.

Πρὸς ἐπιστολογράφους καὶ ἐπικριτὰς

Ἀπασαί αἱ ἐπιστολαί, κρίσεις καὶ ὑποδείξεις, αἱ ἀφορῶσαι τὴν ὕλην τοῦ περιοδικοῦ, τὰ δημοσιεύματα λαμβάνονται σεβαστῶς ὑπ' ὄψιν καὶ εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἐπιστολογράφους μας, διότι μᾶς βοηθοῦν εἰς τὴν καλυτέραν ἐμφάνισιν τοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ εἶναι ὄργανον τοῦ Πανελληνίου ὑπὲρ τῆς διακοσμήσεως Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος, κατευθυνόμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῦτου τοῦ Ἁγίου Προέδρου. Καλὸν ὁμοῦς θὰ εἶναι αἱ ἐπιστολαὶ νὰ διαπνέωνται ἀπὸ φιλάδελφον καὶ οὐχὶ ἐριστικὸν χαρακτῆρα. Διότι εἶναι ἐπιστολαὶ Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν,

Νεκρολογία

Τὴν 8)10)54 μετέστη πρὸς Κύριον ἡ εὐσεβεστάτη δέσποινα Κυριακοῦλα Κατσούρου, ἀφήσασα σθετὴν, ἐντολὴν εἰς τὰ τέκνα τῆς νὰ διατηρήσουν ὡς κληρονομίαν τὴν ὁρθόδοξον αὐτῆς πίστιν καὶ νὰ τελέσουν τὰ ἐπιτημόσυνα αὐτῆς καθήκοντα εἰς ναοὺς ἡμετέρους. Αἰωνία ἡ μνήμη τῆς.

Μία ἀπορία

Εἰς τὴν τοπικὴν ἐφημερίδα «Ἀλγίνα» ἀναγράφεται, ὅτι ὁ αὐτόμολος Πολύευκτος Χατζίνης, ἐποποθετῆθ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ὑδρας βοηθὸς Ἀρχιερατικοῦ Προέστημένου Ἐπίσκοπος τιμῇ εἰς λιποτάκτας! Ἐρωτῶμεν ὅμως ἀφοῦ ἦτο περικομισμένος μὲ τόσα σπάνια προσόντα, διατί ἐδιώκετο προηγουμένως ὑπὸ τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου; Διὰ μίαν Ἐκκλησίαν ποτὲ ἡ «σκοπιμότης» δὲν πρέπει νὰ ἐπιβραβεύεται!

ἈΘΩΩΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Αἱ ἀθωωτικαὶ ἀποφάσεις ἐντίμων δικαστῶν εἰς διαφόρους μηνύσεις κατὰ τῶν ἀδελφῶν μας πληθύνονται. Τοιοῦτοτρόπως, μεταδίδουν ἐκ Κομοτινῆς ὅτι ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ πλημμελειοδικείου ἠθώωθη ἡ μηνυθεῖσα ἐπὶ παρανόμῳ ἀνεγέρσει Ἱ. Ναοῦ ἀδελφῇ Ἐδάνθῃ Κούκλη. Οἱ δικασταὶ κατόπιν ἐπισταμένης ἐξετάσεως τῆς ὑποθέσεως ἀπεθάνθησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀδίκημα. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία νίκη μας.

Ἐμβάσματα Συνδρισμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν ἱκανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Θ.Χ. κ. Χρυσόστομον Σολωμοῦ 25—Ἀθήνας